

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL MÓN MARXA

La veu de l'Estranger

Per fi, ha arribat fins a nosaltres unes veus estrangeres: *The Times*, *Sunday-Pictorial*, *Le Matin*, comentant l'actual situació del nostre país. Aquests comentaris no són massa favorables per a nosaltres, la veritat. I al dir nosaltres ens referim al poble, a la massa, de la que formem part. Sembla que ja no som el poble heroic capaç de barrar el pas a una invasió napoleònica. Sembla que se'ns creu una raça miserable, 'pobra d'esperit, agotada.

...Sembla que se'n hauria de protestar! Perquè això no deu pas ésser cert?

El vent

De què parlarem en aquests dies: Passen els temes, nombrosos i suggestius, a l'abast de la nostra mà d'escriptors. I no podem agafar-los. Els hem de deixar volar, hem de veure com s'allunyen inaprofitats. Els cridem «adéu!» de lluny, amb veu i mirada de melangia.

De què parlarem? Ah! Heu's aquí que un cop de vent fort ha obert la nostra finestra que estava només ajustada, i l'aire tempestuós ha entrat en la nostra cambra de treball, i ens ha pres els nostres papers minços.

Ha passat el vent fort. Recollim els papers escampats. Tornem a la nostra feina. Para la ventada. El dia es fa millor. Ara és el sol que entra, suau, sense haver d'obrir per la violència la finestra de vidres.

Variable és el vent. Per un costat no mereix confiança. De vegades sembla que s'ho hagi d'emportar tot, i poc després atura els seus cavalls i s'amanseix. Deixeu passar el vent. Però tanqueu bé la finestra...

FULMEN

Democràcia... francesa

Dos escriptors, En Carles Pi i Sunyer, i En Joan Sacs, han fet dues defenses de la democràcia. El segon, doctrinàriament; el primer, presentant l'exemple de França, on el règim democràtic té una flexibilitat admirable, adaptant-se eficaçment al moment nacional i polític. Per a la guerra tingué un Clemenceau, per a la pau difícil un Bloc Nacional, per als generals victoriosos, possibles adversaris, un judici documentat de les seves culpes; per a l'*Action Française*, una carta política que l'ha deixada convertida en un grup cridaner i sectari. Ara que la política anglesa influeix democràticament en el món, França es prepara a donar «un coup de barre a gauche».

L'article d'En Pi i Sunyer, segurament està escrit abans de les eleccions senatorials hagudes a França el darrer diumenge. Aquestes eleccions subratllen encara més l'esperança de que les pròximes, legislatives, del pròxim Abril, concediran el triomf a les esquerres. En les senatorials no hi ha hagut un ostensible canvi en la composició del Senat, però les dretes han perdut sis llocs, guanyats per les esquerres. Dels sis llocs, quatre han estat pels republicans socialistes i socialistes. I això en unes eleccions restringides, de segon grau, i per representants elegits sota el Bloc Nacional. L'orienta-

dintre de tres mesos, farà una afirmació republicana que accentuarà «el contra moviment pendular lliberal».

El triomf de la democràcia francesa —i ja es diu que En Poincaré, per contraposició an En Millerand que es torna presidencialista— repercutirà en la política alemanya, la qual es veurà empesa a un més franc: democratism. I així ens trobarem a Europa, amb que les monarquies que restaven van convertint-se en repúbliques, i les repúbliques augmenten el seu radicalisme. El cas Itàlia, serà un cas isolat, i conforme vagi passant temps el misticisme patriòtic dels Italians, que exacerba el conreu del lirisme i d'una política internacional deliberadament exaltadora, minvarà, tornant l'influència dels partits democràtics.

La democràcia, en aquests darrers anys, ha guanyat la guerra, i ha guanyat la pau, perquè els països democràtics són els que han permanescut amb normalitat canalitzada pel lliure joc de les representacions populars. Les democràcies autèntiques, l'anglesa, la francesa i la nordamericana, s'han donat a si mateixes l'orientació adequada en el moment adequat. La que més difícils problemes tenia, la francesa, els va resoldre sense un trasbals, sense una agitació exterior, allunyant-se dels partits extrems. La possibilitat d'una nova guerra contraria l'afermament expansiu d'un radicalisme polític a França, però si Alemanya es decideix a democratitzar-se, França, novament, rependrà la seva hegemonia política en les terres occidentals.

PARADOX

MALASTRUGA

Trobo a l'amic Silveri amb una cara com uns tres déus. Veient-lo tan sorrut, li dic:

—Noi, estàs més preocupat que un jugador de *solo*. Què te'n passa alguna?

En Silveri em mira d'una manera entre menyspreuadora i compassiva.

—Tu, rai, que no et fixes en res.

—Segons en què, no gaire. Què ens amenaça algun cataclisme?

—Tu diràs que podem esperar d'un any que comença en dimarts. Fixat en la crisi greu que travessa l'indústria i en la inquietud que pertorba els esperits.

—I vols dir que no hauria passat igual si l'any hagues començat en dijous?

—Naturalment.

—Per sort, aquest any, tenim un dia més.

—Per desgràcia, diràs millor. El 29 de febrer és un divendres.

—Quina pega!

—Ja ho pots dir. Serà un any de malestar, de trasbalsament, de misèria. El mateix any ho indica: 1924. Ja ho veus, fa setze. Ni mocadors li queden i ha de fer-ho amb els dits.

—Això és terrible!

—Que no veus com el comencem, ja? Els Reis ens prenen una festa, caient en diumenge. Per amargar nos la festa, el segon diumenge s'escau en dia 13.

—I vinguen desgràcies!

—Tu riu-te'n, però ja cal que et lliguis

ció a esquerra està iniciada. França, bé les espartanyes. En un any de malastruga com el que hem encetat, tot et sortirà al revés. Voldràs naps i colliràs cols. Faràs un estornut i dormiràs a la presó. Seguiràs unes faldilles i a dintre hi trobaràs un capellà. Si fas el *quinto*, no arribaràs al *ambo* i en canvi an a tu t'arribaran a les costelles. No tindràs més llibertat que la justa per a somriure quan rebis la garrotada. T'obligaran a...

Vaig deixar an En Silveri amb la paraula a la boca, fugint d'aquell pessimista que m'encomanava la seva *murria*, i hauria acabat, amb les seves ximpleries, per posar-me de mal humor.

JEPH DE JESPU

Coses que passen

En Sala, l'invicte Sala, noi, si n'està de content! Aquell polític cap-d'ala ben digne d'un monument, que tants enemics tenia que es veia tan bescantat, tal com l'home es mereixia, al cap-de-vall ha triomfat. Ara predica i rumbeja i corre d'ací, d'allà, despertant la negra enveja de qui el volia enfonsar. La sort l'empeny i hala, hala, cada dia més amunt! S'ha reviscolat En Sala quan feia olor de difunt.

Tots aquells monàrquics, dits autonomistes, que En Romanones creu lleals servents; que ho-i fent el *tutti* també feien llistes d'electors, i anaven cercant els moments d'ofrir l'ajuda dels seus vots, per veure d'entrà al Consistori amb aire marcial, i que procuraven de passada treure, pels amics de casa una credencial. Aquells grans monàrquics que l'Autonomia sempre utilitzaven com un gros reclam; aquells termes polítics, mireu, qui ho diria! morts de pò i de fàstic han plegat el ram.

El pobre Pich i Pon està que trina; el pobre Pich i Pon està que plora; pensa amb l'Exposició i s'encalabrina, pensa amb els seus afers, i no va a l'hora.

Està trist, està sol; de tota festa fuig atacat d'una greu melangia; ja ni la distracció tan sola li resta de brega amb En Cambó de nit i dia.

Insigne Pich i Pon, tingués confiança i sofriex resignat per unes hores, car m'ha dit l'ocellet de l'esperança, que tornaràs al lloc que tant enyores.

Diu que estan malaltes les Diputacions; els metges en donen fatals impressions. Si serà neumonia o engina de pit, el mal que pateixen, cap doctor ho ha dit. Prò és cert que s'acaben espeternegant; el pòis se'ls fa feble, l'alé els va minvant. Que no tenen cura tot el poble ho diu, si al menys, al poguessin arribar a l'estiu! Prò el mal que els aplanen no té aturador, vulgui perdonar-les Déu Nostre Senyor! Si per cas havien fet més d'un pecat, al fi les pobres l'hauran ben pagat.

FLOK

No és tot or...

Jo no sé perquè sempre m'ha resultat antipàtica la constitució de Suïssa. Tota aquesta llegendària llibertat política de que tan plenes en tenim les orelles, retreta i manosejada sempre i a tot arreu, posada com exemple constant de civilitat, cultura popular i totes les qualitats que es diu fan dignes i grans als pobles, a mi m'han deixat fred i contrariat, incapaç de la més petita admiració ni desig d'obtenir per a nosaltres semblants aventatges.

Potser influeix molt en aquesta manera de concepatuar aquell país, precisament l'abundosa ponderació que d'ell se'ns fa. Les coses que continuament se'ns retreuen per a exemplaritat i esmena de la nostra manera d'ésser, solen acabar per enutjar-nos i agafa'ls-hi avorriments. Així ha passat amb Suïssa, el mirall de les nostres democràcies, exaltada forces vegades sense solta ni coneixement, com per a servir de mirola al nostre endarreriment.

Se m'ha figurat Suïssa com una terra idíl·lica, tan inexistent com Xauxa. El redundós, abundant de cromos detestables, amb llacs i muntanyes nevades, amb ses vaques mansòies d'ulls pacíficament ensopits d'eterna passivitat i encant del bon burgès, que si altra cosa no deuria veure-hi l'idealització del seu desig, la no interrupció de la tranquil·litat seva, ha acabat per fer-se'm insoporable. Res, un país de vano de mala litografia.

Però l'irrealitat prén forma quan es consideren altres aspectes com per exemple, que allà van a cloure's les banalitats mundials en el vèrtex de l'estúpid turisme. Sols una misèria concepció de la vida pot dur als pobles a fer mitjà de viure de ço que tal paraula significa. Gairebé sempre no fan altra cosa aquests pobles que realitzar l'explotació conscientiosa i reglamentada de l'excursionisme cursi i pendantesc, a canvi d'una humiliació servilment picaresca, impròpia d'un esperit lliure que es sap mantenir seriosament digne.

Bé fóra de desitjar que aquesta expansibilitat suïssa d'estampa, i la més formal del comerç, de tan enorme desenrotllament, fossin superades, o quan menys igualades, per l'expansió intel·lectual.

Ara, en la vista de la causa per l'assassinat del delegat rus Vorovski a Lausana, l'assassí, convicte i confés, ha sigut absolt lliurement. No poden pas menys els tribunals de la llibertat i justiciària Suïsa que absoldre a l'autor material del crim de la burgesia; bahl! era un delegat soviètic. Ah! la llibertat que disfruten a Suïssa els bolxevics, és paradisiaca.

I bé, apenes queda dubte de que la llibertat que es disfruta a Suïssa és una llibertat ben entesa, de la classe *ben entesa*.

LL. PUJOL MASSAGUER

OCELLS DE BANC

VIII

El Conserge

Ve a ésser aquesta figura bancària, com el *porrer*, o un introductor d'ambaixadors. El conserge introdueix al públic bonatxó, vers les *taquillas* de la casa.

Un bon conserge ha d'ésser mig *enciòpic* i ha de fer un pes brut de vuitanta a cent kilos, doncs un porter fíac, escardalenc i amb cara de misèria, no fa per a aquest important càrrec.

Es el capità *manana* de tots els cobradors, ordenances i *grooms*. Es guanya l'odi mortal de tots, però ha de fer-los el bon amic.

Menja a *córrer-cuita*, camina a *córrer-cuita* i sols ha d'anar poc a poc a les hores de *plegar*, és a dir, ha de demostrar *apego* a la casaca engalonada i saber salutar de varies maneres, segon les categories dels empleats.

Un bon conserge, no pot mai renegar del *senyor director*, perquè acabaria per fer el salt forçós; ha de procurar si un dia plou, tenir-li a punt el paraigües i dir-li amb fingit to:

—Tingui, *senyor director*, per a que no es mulli i no agafés una pulmonia—i entre si, pensar: «Llàstima com un tumor no et rosegua el cor, lladre»!

Perquè el bon conserge no treballa deu hores. Ell entra a les 7 del matí i surt de la casa a les 9 de la nit, duent-se el dinar.

I el dia que venen confeccions d'extractes a fi d'any, en que els ocellets els fan trotar i volar—com passa ara en moltes ergastules—divuit hores, ell ha d'aguantar la pota a la canyeta... i callar i maleir...

Un conserge és l'ocell més sòpít de la casa; no canta, perquè no té pulmó; és tot fofo; rebenta una nit entre arreglar els marcadors dels relorges per a que els serenos no s'adormin un minut.

I el dia que aquest *tenta-ferm* acluca els ulls, la seva baixa a la gàbia causa una alegria orda entre la *soldadesca plebea*, i dic plebea, perquè entre els ocells de gàbia amb veridors lliures que van pels carrers a fer el vol, la ruta o el tom, hi ha un di de races creat fa d'anys, des de que Crso va dir un dia a un empleat d'aquests de guants suats i botins cascats, que l'home de ploma era el revers del *mosso*, que com rat penat, volta pels carrers, escurant butxaques dels pobres comerciants. Molt el conserge? Al seu lloc el més raspita, el del bec més llepoler s'endurà el panis més tendre...

Pobre home! Si un «conserge» fes testament, pensu que no deixaria ni l'uniforme, perquè així que cau malalt, és la primera cosa que van a buscar-li a casa, les claus dels *waters* i el vestit pontifical.

No saben els estimats llegidors que els ocells grossos tenen una comuna diferent de les de l'atregada? Si, senyors, al *senyor director*, com que té una digestió més delicada i una evacuació més *borsàtil*, li guarda la clau de la seva necessària el conserge.

El bon conserge sap si s'ha purgat o

AVIS

La Campana de Gràcia

ALMANAC

per a aquest any 1924

La setmana que ve direm el dia de sortida si el tenim tot censurat per l'autoritat militar

no, el de les ulleres trèmules, i en aquell reservat, que és lloc sagrat, no hi posen altres peus que l'idiota que trastoca els cervells dels seus ocellets acovardits.

En coneixia un que a més de l'honorable càrrec, ple de responsabilitats i de treball, es dedicava a vendre tinta xina, capses de sabó de coco i lliga-cames alemanyes.

I a l'ésser preguntat perquè es dedicava a marxant dintre el Banc, va respondre'm:

—Perquè amb cinc fills, dona i sogra i un gos, que haig de guardar del caixer, no puc viure amb quaranta duros.

Efectivament, d'amagat i amb por de que el falsió no sabés res, havia d'exercir aquest sobre càrrec, mentre el d'ales amplex guanyava, descaradament, cinc cents duros de sou...

EMILI GRAELLS CASTELLS

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

La tragèdia de Montmartre

Abans de la guerra, Montmartre era més que altra cosa, una intensa, infinita vibració d'art... Però d'art lliure, independent, heterodoxe, *bohemi*, això mateix, *bohemi*. Montmartre no s'hauria mai confós amb París, i l'art *montmartrois* ha fet gran encara a la França del passat segle.

Bé és veritat, que a París hi ha art en tota cosa i es fa art d'artista, d'artífex o d'artista en gairabé totes les mansardes...

Però Montmartre és menys *parisenc* encara que el barri llatí i que Montparnasse... Montmartre és això: *Montmartre*. Amb tot i ésser a la banda dreta —a l'extrema dreta oh, paradoxa— del Sena, Montmartre està més lluny de la *modernitat* ciutadana que tota la bandada esquerra... I, sobre tot, molt més lluny de les acadèmies i dels organismes oficials...

La línia espiritual que isola gloriósament Montmartre, és més profunda,

més decisiva, més irremediable, que la que traça l'aigua del Sena...

Amb la guerra, Montparnasse va enriquir-se potser més d'artistes que d'art, però encara hi quedava un que altre talleret de pintor bohemí entre la fastuosa florecència riolera dels que instal·laven els *amateurs* nordamericans, carregats de dòlars i de *spleen*.

París té aprop d'un milió més d'habitants que ara fa deu anys i té les mateixes vuitanta mil cases... Els innombrables parisencs sense pis han escalat la muntanya sacra, el dolç i suggerent Montmartre està ple de gent estranya que no porta xelina, ni fuma amb pipa, ni somnia truites, però se les menja... I tota aquesta gent que no sap pintar i té hores de lleure, perquè s'ha enriquit amb la guerra, lloguen de preferència els tallers—a preus completament inartístics—per a pendre-hi el tè i ballar a l'hercúlia *faisó* americana...

Així és com Montmartre, l'Himet modern, va esdevenint una petita Bèxia...

Es la part més gran d'aqueixa gran ànima múltiple, complexa, ubíqua de París, la que moriria amb Montmartre...

Però Montmartre no vol morir, ni París vol que Montmartre mori, no ho han de volguer tampoc tots els artistes del món que han rebut el bateig artístic en les aigües èustrals del Sena... I Montmartre ha tingut un altre bell geste... S'ha erigit en República lliure... L'Ajuntament de París s'honora, fa poc, anant a retre homenatge corporativament, als magistrats de la novella i arbitrària República dels artistes montmartrenses.

Els drets de la propietat, són més valedors que els espirituals de l'art i els propietaris d'immobles de Montmartre seguiran llogant els tallers d'artista als qui més bé ho paguin, encara que tinguin el propòsit de fer-ne un *dancing*.

Però la República de Montmartre no podia morir del tot, com no ha mort mai cap engruna d'art en terres de França.

Contra la insània capitalista, més que un sentiment d'odi, tindrà més eficàcia, aquesta vegada, una efusiva solidaritat sentimental.

La ciutat de París amb el seu Ajunta-

UN POBLE QUE RENEIX

Sabuda per tots vosaltres és la llegenda de l'au Fènix que, un cop morta, reneix de les seves cendres. Magnífic, bell i exemplar miracle!

Diguem, amb la punta de la ploma xopa de tristesa, que l'au Fènix no és de terra espanyola. La terra espanyola cria ascetes, místics, inquisidors, guerrers—que després abandona no massa cristianament, deixant-los morir en la soletat i la mi-

sèria—però no tolera en el seu cel la gràcia d'un ocell. Estem massa encadenats a la terra erma per a estimar la glòria d'unes ales. En la nostra terra els ocells els fregim i els venem enfilats a les portes de les tavernes per a beure vi.

En la nostra terra ni reneix un ocell ni reneix un poble: llegiu els capítols dedicats a *Infantes* en el llibre «Antonio Azorín», d'En Martínez Ruiz.

Aquest poble que reneix de les seves cendres, com l'ocell llegendari, no és, doncs, un poble espanyol. És Toquio.

Ben pocs mesos fa que el món, com un gran cor, s'estremí d'horror al llegir la tragèdia de Toquio: terratrèmols, incendis, inundacions, pobles sencers destruïts, milers de víctimes, entre les que hi havien infants i criatures. Aquest horror, afortunadament per a les nostres digestions, fou passatger. Toquio és tan lluny! I nosaltres teníem altres tristesses en que pensar: la revisió de fons dels Ajuntaments, els regidors i secretaris municipals suïcidats, la grossa de Nadal, que aquest any no ha caigut a Barcelona!... Ens vàrem oblidar de Toquio.

Però veu's aquí que novament la veu d'aquest poble formidable i voluntariós arriba fins a nosaltres Toquio, miraculosament—el bell miracle de l'intel·ligència i de la dignitat!—reneix de les seves cendres. Els tramvies, les grans construccions, els amplex carrers, les escoles innúmeres, els parcs, els palaus, s'aixequen triomfants de les runes i la mort.

A nosaltres això, aquesta rapidesa, aquesta força creadora, e s deixa plens de pasme. I és que nosaltres—com bona gent inculta que som—tenim del Japó i de la Xina un concepte estratolàri. Creiem que és un país de vano, on els homes porten cua i túniques de sedes meravelloses.

L'AFGANISTAN

Precisament ara llegíem unes notes de Josep M.ª Eça de Queiroz—l'autor que, amb *La Reliquia*, més mal ha fet al catolicisme militant—tractant del conflicte sorgit entre Anglaterra i l'Afganistan. No recordem ben bé la data d'aquestes notes—ja que no tenim el llibre: *Cartas de Inglaterra* al davant—però creiem que dataran de l'any 80.

Així, doncs, és un fet que l'Història es repeteix. Així, doncs, temem que el millor dia—que serà el pitjor—ressuciti el funest *duc d'Alba*.

L'Afganistan és un lloc allunyat de la civilització—de lo que aquí a Europa coneixem per civilització—entre jardins meravellosos de *Les mil i una nits*, jardins on hi floreix una flora i hi canten uns ocells de *Ballet rus*.

L'Afganistan és un dels pocs llocs de llegenda que queden al món. Les gents vesteixen d'una bella manera teatral, sedes llampants i pells fastuoses. Les dones tenen un hermètic misteri que les fa més ermoses i cobejables que les nostres pobres dones d'Europa, tan a l'alcanc de totes les fortunes. I en aquest cas, el mot *fortunes*, equival a mot *destijes*. Els homes correuen els jardins, monten a cavall, canten, ballen i adoren a Déu en totes les seves formes terrenals: la flor, l'ocell, el vi...

L'Afganistan és un poble sà, ingenu, primitiu, de costums senzilles i patriarcal. És natural que Europa consideri a un poble de tal condició un poble anarquista. És natural, doncs, que el consideri un poble salvatge, un poble perillós. I és natural que pretengui civilitzar-lo. És un desig cristianíssim, que ens expliquem perfectament. És també, una mania, una mania que han tingut tots

els pobles d'Europa: Anglaterra, Alemanya, Portugal, Espanya.

Avui Espanya ja l'ha perdut aquesta mania. Avui la *regina de les colònies*, l'au de rapinya d'Europa, és Anglaterra. Avui l'Anglaterra és el braç dret de la civilització. I aquest braç està sospès, com la terrible espasa de Damocles, sobre els pocs pobles de vida humil i senzilla. Avui el perill de l'Europa revolucionada, inquieta, guerrera, insurgent, és la tranquil·litat, l'humilitat, la senzillesa.

Quin mal exemple per a nosaltres, torturats per tants neguits, l'existència d'un poble d'aquests! És una cosa que, en nom de la Civilització, no podem tolerar. Guerra als pobles senzills, quiets, callats, patriarcal, pacífics!

Un carrer del Toquio que reneix.

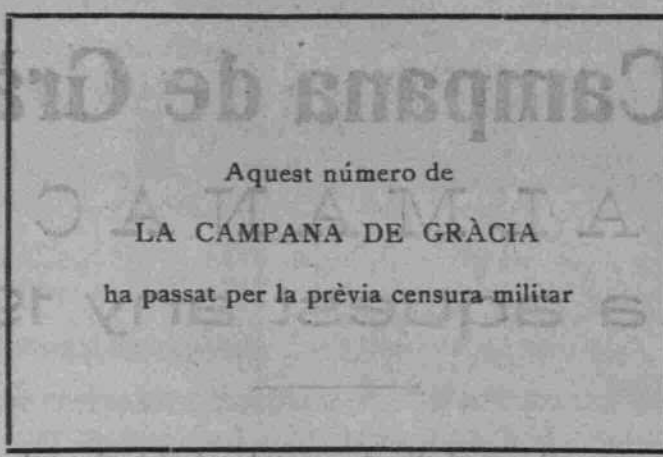

L'emir de l'Afganistan.

REFRANS IL·LUSTRATS

No tothom que porta gorra
és el mosso de la torra.

Aquest número de
LA CAMPANA DE GRÀCIA
ha passat per la prèvia censura militar

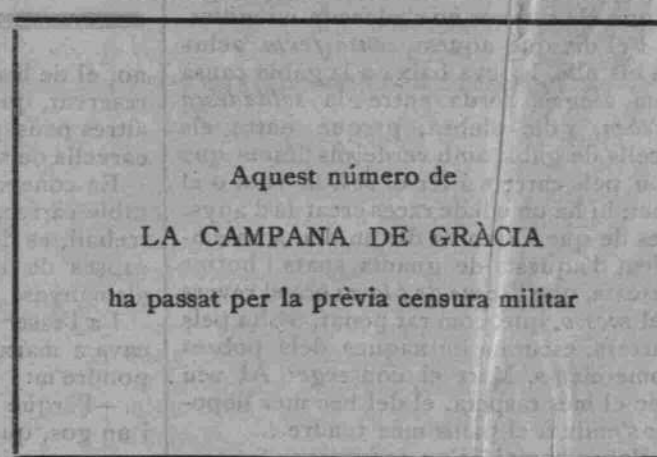
La tradició és una herència
i el petar una indecència.

Els preveres escapats
poc podrien fer pecats.

Beneita la gent aquella
que s'atipa d'escudella.

Aquest número de
LA CAMPANA DE GRÀCIA
ha passat per la prèvia censura militar

ment al cap, s'ha solidaritzat amb els seus artistes més pobres, els bohemis de Montmartre, votant varis milions per a bastir la ciutat del treball d'art.

El bohemí de Montmartre, tindrà, doncs, casa pròpia, reialme propi. Així podrà laborar sossegadament, sense els apremis enguniosos del viure quotidià.

Sí, el vell Montmartre és va morint, el maten els capitalistes, els nous rics. Però l'art es revenja i l'esperit somniador de Montmartre reneix de les seves cendres.

Aqueix nou crim capitalista haurà servit per a demostrar una volta més el paper preponderant que té l'art en la vida dels pobles, i haurà sigut un motiu de que és solidaritzin i es sentin col·lectivistes fins els pintors bohemis, que mai creueren en la previsió social, ni en el materialisme històric.

GLICINI

REPICS

En una casa del carrer de Mendizábal, la poli trobà una gran partida de xocolata, no sabent l'amo del pis donar explicació de tenir tant gènere en dipòsit.

Potser el don home necessitava per a la salut quelcom laxant i volia preparar-la per a fer-la purga.

Però sembla que el jutjat al veure la cosa negra, va agafar l'amo i la xocolata i ara s'esbrinarà la realitat del fet.

Ara manca que en un altre pis hi trobin una partida de secalls. N'hi haurà per a sucari-hi... lo que sia!

L'amo d'un establiment de cuirs feu agafar al seu dependent perquè va desaparèixer sense rendir comptes de 3.000 i pico de pessetes...

Res. Potser varen trobar al xicot treballant amb pells de varies classes per compte llur.

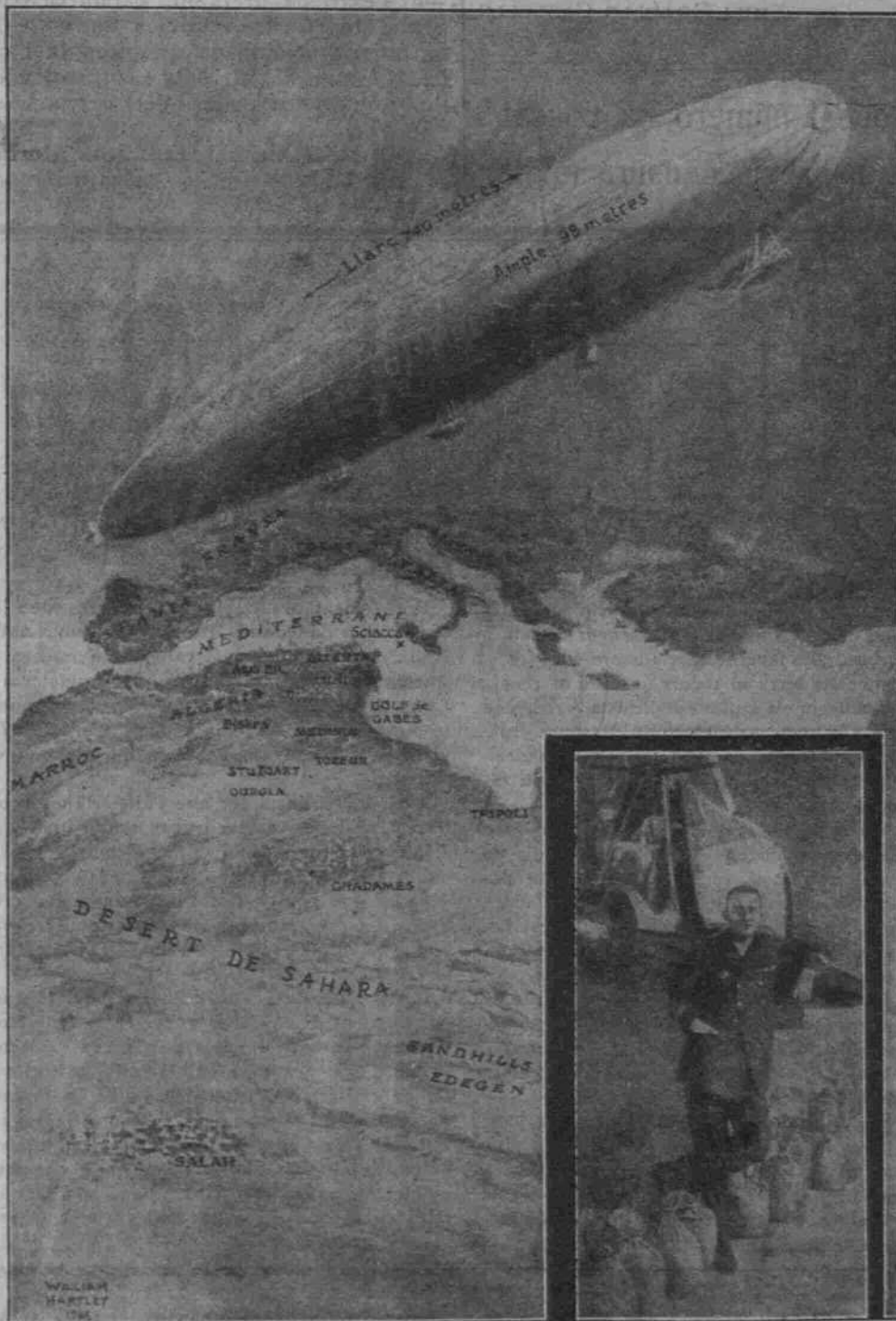
L'emancipació acostelles del pròxim, no sabem com la Llei la castiga.

Una noia fou tapada de nas per uns lladres i va perdre el coneixement.

Però lo més trist és que darrera el coneixement, hi anaven 121 pessetes i una làmina, no de cap Sant.

Seran les cavalcades de Reis que es celebren a la via pública per a remeiar a pobres i menesterosos, però trobem antiestètic i quelcom ridícul fer Carnaval abans d'hora.

Ço de veure al rei Gaspar, caient-li les calces o bé patges amb sabates de goma, carros-con-

LES ÀGUILS HUMANES

França ha perdut una de les seves àguiles—el «Dixmude»—que la feien triomfar en els blaus espais. Dolorosa tragèdia aquesta en que, per la causa de la civilització, moren un grapat d'homes.

El «Dixmude» surt de Tolón, s'endinsa en l'Àfrica hermètica i misteriosa, i desapareix. I amb ell desapareixen tots els seus tripulants, que no eren pocs. Heu's aquí als veritables herois!

Heu's aquí aquest comandant que vola per nosaltres, els que no gosem aixecar-nos d'arràn de terra! Heu's aquí aquest dirigible que cau travessat per un llamp del cel. Del cel, que és enemic de toda civilització.

ductores i coses així, és més que ridícul, fustigable.

L'almoïna i el bé pot fer-se sense caure, com fan poques Entitats, en un grotesc sàinet, que posa en poc a les persones que permeten semblant tonteria.

A Barcelona hi va bé la xirinola, però mai el mal gust artístic.

El blat està a preus llençats, i paguem el pa caríssim, cosa que sols es veu en una ciutat tan desdixada com la nostra...

I el malvat forner, s'excusa amb la farinera; aquest amb el caparador lladre, i nosaltres, més tous que la pasta de fleca, paguem... paguem... i visca la Pepal...

Amb la suor dels qui treballen, quantes torretes hi han al Guinardó, oi fornerets?

El Capità general, va deixar anar als presoners que havia fet el senyor Losada amb la cooperació, sens dubte, del senyor Martínez Anido.

Feu bé.

Es veu que els Reis varen dur als engarjolats la llibertat...

No volem ni podem fer cap altre comentari per avui, per por al senyor Censor.

El regidor providencial senyor Tortras, amb el seu geni quelcom ridícul, sembla que proferí paraules que no escaiguessen bé als periodistes. Aquests s'indignaren.

Mal fet. Nosaltres els recomanem que entre els nostres companys es faci una subscripció i es compri al senyor Tortras unes regies de Bona Criança del notable Pin i Soler, i signada per tots, fer-n'hi ofrena a l'avant sala del senyor Batlle.

El general Losada imposà 300 pessetes de multa a un cafre que pagant 225 pessetes de lloguer, ell en treu 1.141.

Ço no té res de particular. Nosaltres coneixem propietari que amb 1.141 pessetes, n'està robant el doble.

Aquesta plaga és avui tan estesa que sols s'acabarà portant a molts propietaris a la torreta del carrer 'Entenza.

Segons estadística, clara i evident, a Espanya hi mancan 30.000 escoles.

Es una realitat crua, però 29.980 les necessiten totes les regions, exceptuant Catalunya.

La veritat sia allà on sia.

Els lladres, reventadors de pisos, descuiders, estafes i atracadors, disfruten d'una salut i d'unes manyes dignes de nous Candeles.

Cal llegir diàriament la premsa i veuran que per haver-hi tanta policia, serveix, actualment, per ben poca cosa.

Cal moltes cessanties... i més presidis. És l'única medicina aposta per aquest mal tan galdós.